

Pagini de jurnal din tabăra Arthur „Locuiește în poveste!”, ediția a XII-a

25-29 august 2024, Alma Vii

E iar sfârșit de august și, la fel ca la fiecare sfârșit de vară de ceva ani încoace, ne îndreptăm cu toții spre micul sat ascuns printre colinele transilvane, departe de drumul mare, cu case înalte, colorate, și cu porți ca de cetate. Nu mai e fostul drum prăfuit și plin de gropi printre care făceam slalom vreme de jumătate de oră pentru câțiva kilometri – acum e asfaltat și de la șosea ajungi într-o clipită în Alma Vii. E bine că nu ne mai zdruncinăm, dar ne e și puțin teamă că acum prea multă lume o să ajungă ușor în satul nostru secret. Gata, am intrat în sat, facem stânga pe strada mare, mergem încet, să putem admira biserica fortificată cocoțată pe delușorul din stânga, ne place mult și clădirea albastră a școlii de lângă biserică. Urmăm strada mare, ne uităm la casele care mai de care mai arătoase de pe marginea drumului, cu grijă, că la stânga pâraul curge printr-o albie tare adâncă. Chiar dacă am zăbovit pe drum de la intrarea în sat, tot ajungem repede la locul nostru de întâlnire – pensiunea Alma Via, ramă în ramă de

poveste, unde ne așteaptă, ca în fiecare vară, Marion și Mike – gazdele noastre primitoare, doamna Sanda – bucătăreasa cea pricepută și zâmbitoare, seriosul Pascal – ospătarul, și cățelușa Alma. O cafea la masa de pe terasă, privim curtea plină de flori, e la fel de frumoasă. Hamacul e la locul lui, atârnat între doi pruni. Sunt și iepuri într-o cușcă – le va plăcea copiilor.

Să vedem tabelul – ziua asta nu e chiar ușoară, trebuie să avem grijă ca toată lumea să ajungă cu bine. Și nu avem rețea de telefon, doar internet. Și știm prea bine că pe alocuri, pe drumul de la Mediaș, se cam pierde rețeaua. Pentru unii e mai ușor, vin cu mașina, aduși de părinți, mai ales e ușor pentru cei care au mai fost. Unii vin cu trenul – mergem să-i așteptăm în gară la Mediaș. Vin din toată țara – Oradea, Cluj, Timișoara, Brașov, București, Iași, Zănești-Neamț, Galați, Craiova. Până la ora 16 trebuie să fim cu toții aici. Încep să vină. Valize grele sunt târâte pe pietrișul din curte – unii stau aici, alții, la casele dinprejur. Încet-încet, s-au strâns. Lipsește Maruca, ne pare rău, a fost vara trecută și ne cânta frumos la focul de tabără, cu vocea și cu ukulele. Ceilalți 19 au venit. Au ajuns și moderatorii. De data asta nu au reușit să vină Ioana Nicolaie și Mircea Cărtărescu, ne pare tare rău și știm că și lor le pare – nu au lipsit din nicio tabără până acum și au promis că la anul vor locui iar cu noi în poveste. Dan Ungureanu a venit cu Matei, băiatul lui de 8 ani, care a fost anul trecut mascotă taberei și sigur va fi și anul acesta.

Ne cunoaștem, ne recunoaștem – întâlnirea de la ora 16 nu e deloc formală: cine sunt, de unde vin, cum le-a plăcut tema, cum au ajuns aici, ce mai citesc, ce le-ar plăcea să facă în tabără. Apoi se răspândesc, se fac grupuri noi, se reunesc grupuri vechi.

Seara ne întâlnim la lectura lui Florin Bican – explozie de râsete la textul *Petarde și pocnitori*, iar la sfârșitul lecturii, Florin e asaltat cu zeci de întrebări – așa va fi de fiecare dată la lecturile de seară, cu Adina Popescu, Ioana Bot și Alex Moldovan.

Ei, de luni chiar a început munca, chiar dacă micul-dejun e la o oră rezonabilă, nu chiar ca într-o tabără de cercetași. Dar urmează atelier după atelier, iar dacă nu sunt ateliere, e destul de lucru pentru proiectul pe echipe coordonat de Adina Popescu și Iulian Ghervas. Cele patru echipe, formate din tineri scriitori și ilustratori, trebuie ca până la sfârșitul taberei să facă un scurt film documentar despre satul Alma Vii. Și asta așa, în trei zile, în cele câteva ore zis libere între ateliere.

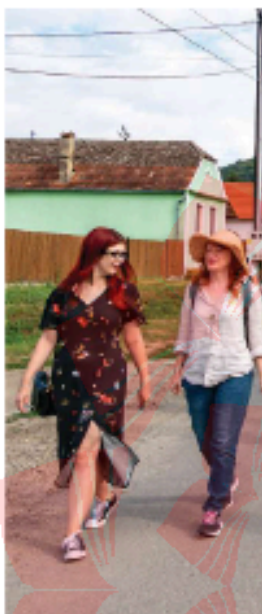
Copiii au scris sonete la atelierul Ioanei Bot, au făcut exerciții de poezie camuflată (*blackout poetry*) la atelierul lui Florin Bican, au luat interviuri, au făcut scenarii pentru documentare, au filmat, au montat filmulețele, îndrumați de Adina Popescu și Iulian Ghervas, au inventat personaje la atelierul de proză cu Alex Moldovan, au desenat la atelierul lui Dan Ungureanu, au scris și au ascultat povești.

Am mai avut și norocul ca în această perioadă să fie deschisă expoziția „Fragmente” a artiștilor Sorin Ilfoveanu și Adrian Ilfoveanu la biserica din sat – am vizitat-o, a fost frumos și emoționant.

Citiți mai jos câteva **texte compuse la atelierele din tabără**:

„Am auzit de insula asta doar în legende. Știți voi, acelea care se spun pentru a speria uneori copiii. Când mă împiedicam de catarg și căpitanul mă trimitea la doica plinuță cu obrazii mereu îmbujorați să mă panseze, o puneam mereu să-mi spună povestea. Iar la final adăuga mereu cu un ton sumbru: «Și uite aici ajung pirații neastâmpărați care încearcă să sfideze timpul și să-l atârne de cârlig!»»

Nu credeam că există, dar uite că am ajuns aici dacă nu am șarpele-busolă. Afurisitul! Pleacă și-mi fură demnitatea de căpitan și orientarea în timp, căci un căpitan al timpului nu merită acest titlu fără un șarpe-busolă. Sunt căpitanul vasului Morgana, iluzia timpului. Suntem pirații timpului. Ce facem diferit? Păi... piratăm timpul! Problema este însă că nu poți călători fără un șarpe-busolă. Altfel, te pierzi în timp.

Cu speranța ascunsă să reapară șarpele-busolă, eu și echipajul Morgana am zărit la o tejghea improvizată un bucătar mai... anormal. Am dedus că îl cheamă Nadrov după un afiș pe care scria îmbârligat cu macaroane uscate și grisine tari «La Nadrov», deci... Totuși, ar putea fi oricine. Dar chiar nu-mi pasă acum. Vreau doar să plec de aici. Am văzut în colț niște pisici care șușoteau ceva, până m-au zărit și s-au uitat urât la mine, ca la un intrus. Apoi au plecat.

Nadrov ăsta îmi cam atrăgea atenția. Pe lângă cele trei mâini, coada de șobolan și mustața mov (care mă făceau să mă întreb unde, Doamne, s-a blocat așa profund în timp?!), l-am surprins privindu-mă ca pe un dinozaur cu pijamale ca bananele. L-am salutat.

— Praf-de-puşcă! Şarpe drăguţ, adu-mi o grenadă pentru limonadă!

Vorbea ca un magician ciudat! Dar sâsăitul acela e... e al şarpelui-busolă!

— Şarpele meu! Îţi ordon să mi-l înapoiezi, acum. Am nevoie de el în misiunea mea pe marea timpului.

Brusc, îl văd că se îmbufnează şi urlă isteric.

— Dar e al meeeeeeeu!!!

Se smiorcăie puţin, apoi se opreşte. Scoate de sub tejghea o puşcă. Dar... halucinez? E din tort, cumva? Observ că apasă trăgaciul şi, după un *ratatata*, mă trezesc mânjit cu glazură. Aha, deci de-aia avea nevoie de şarpele meu, să-şi procure arme pentru mâncare. Ca să ripostez, apuc, disperat, o arbaletă cu acadele şi ţintesc.

Şi cât ne războiam noi cu Nadrov, ne loveam cu piure şi mămăligă şi hamsii, nici n-am observat că şarpele dispăruse. Când am constatat că nu mai era nimeni în afară de noi şi de clienţii ascunşi speriaţi sub mese, am auzit brusc cum se ridică ancora Morganei şi cum şarpele-busolă, în fruntea întregului clan de pisici săcăite de Nadrov (aparent), pleacă pe vasul nostru în larg, cu un mieunat victorios şi bătând lăbuţele vesele că planul secret le-a funcţionat. Ticăloasele, de aia şuşoteau şi mă priveau suspect!

Iar acum am rămas doar noi cu Nadrov cel devastat. Singuri. Pe insula asta... Cine ştie cât?"

Text de Alexandra-Maria Lupaş (14 ani, Oradea)
de la atelierul de proză cu Alex Moldovan

„Deschizând ochii, am înțeles că frica mea de la începutul expediției s-a adevărit. Norocul meu a fost acest petec de nisip. În urma mea era acum doar apă și nimic din ceea ce fusese vasul nostru nu mai era vizibil. Știam că dacă stau, probabilitatea subnutriției și a deshidratării creșteau amenințător. M-am ridicat hotărât și am pornit să explorez insula.

Plimbându-mi privirea printre dunele de nisip și trunchiurile palmierilor uscați, am zărit o masă cu un singur scaun. Nimic ciudat, nu? Contrar instinctului unui om întreg la minte, m-am așezat la masă, răpus de obosală și de arșiță. Mi-am pus picioarele pe masă, chiar dacă știam că așa ceva nu se face. Ce liniște putea să fie! Și totuși mi-era foame; de obicei, când mă așez la masă, am ce mânca, dar aici nu era nimic să-mi stăvilească foamea.

Din neant începură să se contureze detaliile a ceea ce părea să fie un restaurant. Halucinam? Deliram? E ceva real? Probabil era din cauza prea puternicelor raze UV. Real sau nu, pe masă era un meniu. Nimic din acel meniu nu era normal. Un damf de prăjeală m-a izbit și pe urmă am simțit greutatea unei mâini unsuroase.

La capătul mâinii de exact 10 m și 25 cm vedeam apropiindu-se cu pași greoi o matahală bombată și roșcată. Nu semăna cu nicio specie de la australopitec încoace. Era o corcitură între om și ceva din toate celelalte. Aranjându-și cu celelalte două mâini mustața mov, acesta a spus:

— Bine ai venit în restaurantul meu! Mă numesc Nadrov și sunt bucătarul-șef. Cu ce ai dori să te înfrupți?

Se vedea că Nadrov nu era un om prea școlit, preluase cuvintele doar din auzite. Ignorând asta, i-am cerut să-mi aducă specialitatea zilei.

După 15 minute și 30 de secunde de stat în mirosul acela pestilențial, Nadrov și-a făcut apariția cu o ceșcuță în care trei creveți pluteau în sosul de unt. Abia atunci am observat coada de șobolan ce i se zbenguia pe la spate.

Nu mi-a luat mult să mănânc așa-zisa «specialitate», dar am simțit la scurt timp după aceea că stomacul meu refuza categoric să digere «delicatesa». Când Nadrov a venit să debaraseze, nu m-am putut abține de la a-i face câteva critici strict constructive:

— Fără intenția de a vă leza orgoliul, sunt nevoit să vă spun că PH-ul sosului de unt cu usturoi e aproape la limita toxicității, iar decorticarea crevetilor nu a fost executată conform standardelor impuse de U.E.M.B. (Uniunea Europeană cu Mâncare Bună).

Buclele roșcate începuseră să-i tremure spasmodic, iar privirea lui se întuneca. Nadrov era vizibil călcat pe coadă. Cât continuam raportarea neconcordanțelor capodoperei sale culinare, coada bucătarului se zbătea într-un ritm din ce în ce mai alert, până când a izbit cu ea chiar scaunul pe care stăteam. În timp ce mă ridicam de pe podea, auzeam din gura lui insulte în toate limbile de mult apuse.

— Vei fi lucrător neplătit în bucătăria mea în următorii 2 000 de ani dacă vrei să mai trăiești!

Dar eu nu înțelegeam cum acest lucru era posibil din punct de vedere biologic.

— Aici nimeni nu moare, ești între timp.

— Adică voi fi sclav!?

Șarpele de pe umărul lui Nadrov dădu din cap aprobator.

— Păi și cu ceilalți ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Mâna lungă a bucătarului a arătat spre frigider.

1999 de ani mai târziu:

Preparând niște sushi, Nadrov l-a trimis pe scheletul Michael după sosul de soia. Deschizând cu mari eforturi ușa frigiderului, razele reci i-au luminat fața. Aceasta era calea înapoi! Încercând să pășească în frigider, oasele lui Michael s-au prăbușit într-o grămadă lipsită de viață.

Între timp – text scris în echipă de Ilinca Dorobanțu (14 ani, Voluntari), Mara Marinescu (13 ani, București), Nicholas-Calinic Lupu (16 ani, București) – la atelierul cu Alex Moldovan

„Soarele cască obosit.

— Mă plictisesc tot timpul să stau pe cer. De ce nu vorbește nimeni cu mine?! Nor 1, vino aici!

Nor 1 își dă ochii peste cap și pleacă mai departe.

— Nor 2, poate?

Nor 2 se uită captivat în sus la cine știe ce aiureală a văzut.

— Gata, până aici mi-a fost! M-am săturat de voi, plicticoșilor! Vreau și eu pe cineva cu care să mă distrez puțin dacă tot stau așa de mult pe cer! Plec!

Beznă. Brusc, oamenii de pe stradă observă disperați în reflexia bălților că cerul e negru. Soarele chiar a plecat.

Cutreieră soarele prin univers, întreabă stele, planete, sateliți și meteoriți, dar nimeni nu-i poate deveni prieten pe cerul lui. Așa că soarele pleacă acasă resemnat. N-a fost să fie, până la urmă.

Acasă, vrea să se așeze iar la locul lui pe cer și îl vede pe Nor 2 de jos cum privește. Dar nu pe el îl privea. În fața lui, un semicerc

„Ok, guys, deci listen. Mi-am pus cap la cap un outfit destul de casual, dar I felt like it didn't eat, așa că mi-am ales un alt top. Whatever, nu ăsta era the point. Ar fi foarte delulu (delusional) să cred că pattern-urile alea erau matchy. Sau poate erau, dar they were just not giving it. Pe ecranul telefonului a apărut cea mai recentă notificare de la insta. Am 63 de like-uri și trei comenturi, dar unul e de la Maia... Am beef cu ea de când m-a lăsat pe seen. Like, girl, doar am rugat-o să-mi dea tema la mate. Adică are timp să scrolleze pe insta, dar de temă nu, what's the whole point?!? E timpul pentru restul temelor.

Mă așez la birou. Am de scris un Word despre Nichita Stănescu, temă la română. Like, bruh, s-au scris atâtea despre el, what am I supposed to do? Notificare nouă pe Whatsapp Web *dna de română <3 is typing*. God save me! De când ne-a dat assignmentul ăsta, mi s-a umplut feedul cu quote-uri cu Nichita. Sinceră să fiu, chiar e un vibe, if you know you know. Sunt in the mood pentru poetry.“

Text de Mara Marinescu (13 ani, București)
de la atelierul de romgleză cu Adina Popescu

„Uitat într-un colț, pe un birou, un astronaut tăcut stătea pe o lună, într-un mic univers înțesat de planete pe care spera că le va putea vedea cândva în adevărata lor culoare. Nu mai zărise lumina zilei de mult timp, hârtia lui zăcea sub un maldăr de multe alte desene.

Din când în când, mai întreba în dreapta și-n stânga: «Ce faci, Zâna Florilor? Ți-ai căpătat rochia verde-azurie pe care ți-o doreai? Cum stai, Pirat al Mărilor? Ai în sfârșit o hlamidă roșie ca focul?». Toată lumea era colorată. Numai el nu.

Dar, dintr-odată, se simți scos la lumină. Cu groază, văzu cum totul dispare în jurul lui. Crezu că s-a terminat cu el. Însă, fără veste, se trezi că străpunge spațiul acum albastru, într-o rachetă acum roșie, și că poate vedea întregul univers dimprejurul său, acum strălucitor.

Desenul care își dorea culori de Sofia Mincă-Borțun
(12 ani, București)

Iar în continuare, câteva impresii despre tabără de la tinerii creatori:

„Deși am fost a doua oară în tabăra Arthur, mi s-a părut la fel de interesant, deoarece de data aceasta am participat la secția de scriere creativă.

Am reușit să creăm o sumedenie de forme de magie. Am alcătuit poezii *blackout*, am învățat să nu spunem prea multe cititorului în textele noastre, am compus sonete amuzante și am încercat să scriem întâmplări în felul în care se vorbește în zilele noastre, folosind romgleza. De asemenea, am avut sarcina de a crea, împreună cu ceilalți copii de la secția de ilustrație, un documentar despre satul colorat și vesel unde s-a petrecut tabăra: Alma Vii.

Toate activitățile au fost minunate. Pe lângă ele, am vizitat și biserica fortificată a satului, am urcat în turlă și am admirat totul ca-n palmă, am explorat împrejurimile taberei, am jucat jocuri și ne-am bucurat de o excelentă primire și, mai ales, de o excelentă mâncare (n-am să le uit niciodată înghețata!). Cireșa de pe tort a fost focul de tabără din ultima zi: am fript bezele, am râs, am cântat, am vorbit și... ne-am întristat pentru că a doua zi urma să plecăm.

Pe scurt, a fost totul minunat plănuit, minunat înfăptuit și minunat încheiat. Sper tare mult să mă întorc și anul viitor la Alma Vii!“

Sofia Mincă-Borțun (12 ani, București)

„Am ajuns acasă și le-am spus părinților mei: «A fost cea mai frumoasă experiență!» Și nu mințeam. Atmosfera, inspirația, oamenii și locurile au fost de-a dreptul speciale. N-o să uit nopțile târzii la focul de tabără, râsetele, distracțiile cu restul copiilor și cu Matei ☺, dar în special n-o să uit sentimentul pe care l-am simțit. În această tabără am simțit cu adevărat că aparțin unui loc, unor persoane și unor experiențe inedite pe care sper să le re trăiesc cât mai curând!

P.S.: Ne cerem scuze, dar... mereu după ce ne dădeați stingeră, noi ne întorceam și ne continuam poveștile. hihi ☺ “

Alexandra Lupaș (14 ani, Oradea)

„Tabăra de la Alma Vii este cea mai impresionantă tabără. Alma Vii este un sat minunat, de altfel e locul ideal pentru a ține o tabără.

În primul rând, locația a fost grozavă, chiar merită să parcurgi atâta drum până acolo, eu venind tocmai din Iași.

În al doilea rând, atelierele cu scriitorii completează cumva «cărțile de vizită» pentru a deveni autor. Atelierul în care a trebuit să facem un documentar despre satul în care s-a ținut tabăra a fost preferatul meu.

Iar în al treilea rând, programul liber a fost ceea ce cred eu că face tabăra aceasta să fie nu doar specială, ci grozavă.

Aș vrea ca toate taberele să fie așa. Sper să mai câștig și la anul.”

Elena-Anastasia Cozma (11 ani, Iași)

„Mi-a plăcut foarte mult în tabără. Mă bucur și vă sunt recunoscătoare că m-ați ales. Am petrecut patru – aproape cinci zile minunate la Alma Vii alături de niște copii, scriitori și ilustratori remarcabili. Am învățat lucruri noi, am făcut un documentar și am legat câteva prietenii importante pentru mine. Atmosfera locului a fost magică, iar persoanele, și mai și.”

Ly Ulicriu (13 ani, București)

„Iarăși, n-am cuvinte să spun ce sentimente m-au cuprins pe nebaneuite când am revenit în tabăra din Alma Vii. Și chiar de-aș

încerca să vă povestesc, cuvintele ar fi prea seci și insuficiente. Așa ceva se trăiește, cu toată ființa din dotare. Îndoielile mele legate de a doua mea vizită în acest loc (căci mai participasem, cu voia Domnului, și anul precedent) s-au rispit de-ndată ce am început să-mi cunosc mai bine noii colegi, să mă revăd cu cei deja cunoscuți și să leg prietenii ce, sper eu, n-au să se ofilească-n veci. S-a scris mult, s-a vorbit încă și mai mult, am învățat din plin, de la scriitori și unii de la alții (ați fi surprinși dac-ați ști ce discuții s-au putut naște între niște copii de gimnaziu/liceu)... Cât despre scriitori, a fost o mare bucurie să-i văd, să-i cunosc și, cu ocazia asta, să-mi dau seama încă o dată că nu sunt foarte diferiți de niște oameni obișnuiți (cel puțin în atributele exterioare). Iar amintirile ce s-au țesut între noi, colegii de tabără, vor dăinui pentru multă vreme în mințile și inimile noastre. În a mea, cu siguranță. Iar dacă cineva, vreodată, citește aceste rânduri și și-ar dori și el/ea să ia parte la o astfel de experiență de neuitat (și dacă simte c-are un pic de har în scris sau desen, sau amândouă), pot să-i spun doar atât: ia-o încet, cunoaște-ți limitele și nu deznădăjdui dacă nu-ți iese din prima! Nimeni nu s-a născut învățat. Și după cum spune un poet latin, *sic itur ad astra* («Astfel se-ajunge la stele»)... *Salvete*, compatrioți, și mai vorbim!“

Nicholas-Calinic Lupu (16 ani, București)

„Am o mulțime de sentimente legat de tabăra de la Alma Vii. Merg în tot felul de tabere de când aveam șase ani, dar pe niciuna nu am așteptat-o cu atâta dorință cum am așteptat «Locuiește în

poveste!» . Surpriza mai mare a fost când i-am cunoscut pe copii (pe unii îi știam din textele scrise în celelalte antologii Arthur sau din ilustrații), despre care pot spune că sunt exact cei cu care ți-ai dori să locuiești în poveste.

E greu de ales dintre toate momentele haioase din tabără. Primul care-mi vine în minte este cel în care seara, după lecturi, ne adunam cu toții în bucatărie și stăteam împreună. Nu știu să descriu prea bine starea aceea, dar cu siguranță era ceva special în atmosferă. Apoi, într-una din seri, tot sub magia acestui împreună, ne-am strâns câțiva și am jucat «cadavre exquis», așa cum știam că jucau suprarealiștii. Ce s-a născut din joaca noastră a fost minunat. Suspansul care se simțea atunci când întreaga masă aștepta să vadă amestecul tuturor stilurilor noastre cred că merită ținut minte :). M-a entuziasmat foarte tare și momentul în care ne-am uitat împreună la documentarele făcute în mai puțin de o zi (întreagă)!”

Mara Marinescu (13 ani, București)

„Mi-a plăcut foarte mult această tabără și mi s-a părut că a trecut ca un fulger. M-am bucurat de fiecare moment și am plecat acasă cu amintiri de neuitat. Am râs împreună de textele pe care le-am scris, ne uitam noaptea jumătate de oră la pulberea de stele de pe cer (am văzut puțin până și Calea Lactee, acel nor de stele care străbate cerul!), am jucat seara cărți și adevăr sau provocare, iar dimineața ne miram de ceața densă care se lăsa asupra satului, deși era încă august. Ziua plecării m-a întristat,

pentru că fusesem în tot acest timp într-o poveste minunată care acum se termina. Însă ne-am propus să ne reîntâlnim la târgul de carte, așa că am plecat cu toții cu o urmă de speranță: «Ne vedem la Gaudeamus!».

Natalia Jantea (15 ani, Voluntari)

A fost o tabără frumoasă, copiii au învățat multe și cu siguranță s-au bucurat să fie aici. Iar noi, cei mari, ne bucurăm că le-am putut oferi toate astea și recunoaștem că și noi am avut foarte mult de învățat de la ei.

Echipa Arthur

